

Шта стоји иза узајамних похвала нашег премијера и немачке канцеларке?

Пише: Војислав М. Станојчић
недеља, 15 јун 2014 15:22

Иако је њено слободно време веома ограничено, гђа Ангела Меркел успела је да један његов део одвоји и за премијера Србије и да га позове на састанак у Берлин. Што је он доживео као велику почаст и својим изјавама показао да је позив и заслужио. Нагласио је да Србија, иако мала земља, жели да буде поуздан савезник далеко веће и утицајније Немачке. Нажалост, по његовим речима, Србија то раније није умела и знала.

Обећао је затим премијер својој домаћици, као што то добар ђачић обећава своме строгом учитељу, да ће Србија бити симбол стабилности, да Немачка не треба да од Србије очекује (ваљда: да стрепи од њих?) никакве проблеме у региону, већ да ће са свима имати добре, комшијске односе (а шта, ако те комшије за такве односе баш и нису много расположени?) Закључио је како је Немачка највећа и најважнија земља и за нас и у целој Европској унији. Канцеларка му је извратила речима пуним похвала садашњој Влади за спремност на сарадњу; признање Косова, које је пре само две-три године изгледало толико далеко, оно је сада практично завршено.

И домаћица и гост били су задовољни сусретом који је потврдио велики преокрет у политици Србије. Премијер је био толико кооперативан да се готово извињавао госпођи Меркел што смо ми Срби безгранично тврдоглав и безуман народ. Да нисмо такви какви смо, зар бисмо само у току двадесетог века толико изнервирали Немце да су морали да нас бомбардују и окупирају не би ли нас дотерали у ред, а при чему су и сами имали жртве у људству и материјалу. И све то због наше ограничености која нас је спречавала да препознамо правог пријатеља и савезника. Убудуће ћемо окренути сасвим други лист и бити поуздан савезник Немачке, која за нас остаје најважнија држава на свету.

Шта стоји иза узајамних похвала нашег премијера и немачке канцеларке?

Пише: Војислав М. Станојчић
недеља, 15 јун 2014 15:22

Премијер је по свему судећи, веома задовољан пријемом и разговорима са домаћинима, који га је отпустио за Београд. Очигледно је осетио као свој велики успех то што је оним путем пронашао заједнички језик (тачније: обећао да ће испунити сваки њен захтев) а Немцију прогласио за главну наду и узданицу Србије. Како га је заборавио је није, мада је он то подсети) шта је у 20. веку наша земља доживела управо од ње. Ако нас Немачка у Првом светском рату, у коме је српски народ претрпео огромне жртве и разарања, и није непосредно напала, она је била главни подстрекач Аустроугарске да то учини.

Двадесет три године после завршетка Првог светског рата, 6. априла 1941, Немачка је и без објаве непријатељстава, бомбардовањем Београда, започела напад на Краљевину Југославију. Главни град је уништен бомбама (што се лепо видело са фотографија које су недавно биле изложене на Калемегдану), погинуло је много цивила. Немци су окупирали земљу, неке делове препустили својим савезницима, Хрватску усташама, док су се они задовољили Србијом. Где су увели јединствено правило да у знак одмазде за сваког свог убијеног војника стрељају сто српских талаца, а за рањеног педесет. Отворени су логори за непоуздане Србе, Јевреје и Цигане. Придржавајући се свог правила за одмазду, у Крагујевцу су 21. октобра 1941. ученике виших гимназије извукли из школских клупа и отерали их на губилиште. После завршетка рата немачким грађанима био је з а б р а њ е н долазак у Крагујевац.

Шта стоји иза узајамних похвала нашег премијера и немачке канцеларке?

Пише: Војислав М. Станојчић
недеља, 15 јун 2014 15:22

